

Burkhardt Gorissen 1997-ben csatlakozott a szabadkőműves mozgalomhoz, ahol rövidesen magas rangú vezető, a Skót Magas Fokú Rítus elnöke és nagyszónoka, a német szabadkőművesség propagandafőnöke lett. Néhány év múlva azonban, felismervén a szervezet visszásságait, kiábrándult a szabadkőművességből, s 2008-ban, immáron igaz hívőként visszatért a katolikus egyházba, megtalálva élete értelmét.

Az 1958-ban született Burkhardt Gorissen korábban sokrétű tevékenységet folytatott, volt kereskedő, üzemgazdász, író, dokumentumjátékok készítője. Bár római katolikusnak keresztelték, az egyházhoz való tartozása pusztán formális tagság volt. A posztmodern kor gyermekeként a vallást csak a középkor egyik maradványának tartotta, a hit ésszel felfoghatatlan volt számára. Jézus Krisztus istenségét nem vette komolyan, a Megváltó alakját legjobb esetben a „Brian élete” című Monty Python szatíra jelenítette meg neki. Ezzel szemben behatóan érdeklődött a keleti vallások iránt, nyitott volt minden újra, szenvedélyesen keresett valamit, ami megváltoztatná és értelmet adna az életének.

Burkhardt Gorissen 1997-ben csatlakozott a szabadkőműves mozgalomhoz, ahol rövidesen magas rangú vezető lett, a Skót Magas Fokú Rítus elnöke és nagyszónoka, a német szabadkőművesség propagandafőnöke. Néhány év múlva azonban, felismervén a szervezet visszásságait, kiábrándult a szabadkőművességből, s 2008-ban, immáron igaz hívőként visszatért a katolikus egyházba, megtalálva élete értelmét.

Könyvében Gorissen szabadkőműves múltját eleveníti fel. A szabadkőművesség egyik legfőbb titkának nevezi, hogy a kívülről egyszerre lelkesedik érte és fél is tőle. A kíváncsiság és a félelem versenyében pedig legtöbbször a kíváncsiság győz. A szabadkőművesek azt hirdetik, hogy „szent csarnokukban” az elmondhatatlan történik, mindegyikük kőnek nevezi magát,

amelyen dolgozik. „Nem büszkeségből teszi ezt..., hanem a modern ember logikus hozzáállásával, aki saját magát tekinti minden dolog mércéjének.” Gorissen idézi Angelus Silesiust, a XVII. században élt nagy német katolikus költőt és misztikus teológust: „Ember légy lényegi: jön a világhalál, vész a véletlen, és a lényeg, az megáll.” Ám a szabadkőművesség egyértelműen elutasítja a kereszténység alapigazságát, Krisztus abszolút voltát, Istenfiú és Isten-ember lényét, szembeállítva ezzel azt a földi bizonyosságot, hogy az új világrend istene az ember. Ezt a gondolatot képviselte többek között az ismert szabadkőművesek közül Voltaire, Rousseau, Goethe, Fichte.

„Minden szabadkőműves egyúttal hős és szellemi despota” – állítja Burkhardt Gorissen, hozzátéve: az újkor sok politikai rendszerének összeomlását a szabadkőműves eszmerendszer és maguk a szabadkőművesek okozták. Simon Bolívar, Garibaldi, Robespierre és Danton, Kun Béla, Trockij valamennyien páholytestvérek voltak, „Mindnyájan egy földi paradicsom hirdetői, amely a valóságban pokolnak bizonyult.”

Minden összeesküvés-elméleten túl van bizonyíték a szabadkőművesek politikai befolyására, hogy nemcsak tollal alakították pl. a francia forradalmat. 1848-ban IX. Piusz pápának átmenetileg el kellett szöknie Rómából, egy bizonyíthatóan szabadkőművesek által szított lázadás miatt. A szerző személyes tapasztalatai alapján arra a következtetésre jut, hogy a szabadkőművesség „saját messianisztikus feladatát abban látja, hogy olyan kort teremtsen, amelyben egyedül a humanitás szelleme uralkodik, nemcsak az egyénben, hanem az egész emberiség minden vallási és szociális intézményében.”

Csupa olyan dolgot támogat, ami minden jó érzésű ember számára elfogadható – segélykoncertek megszervezése, az olimpia ötlete, az ENSZ gondolata, de az ökumenizmus mozgalom egyik alapítója, Nathan Söderblom is magas rangú szabadkőműves volt, és a protestáns és az anglikán egyház rangos képviselői közül is többen szabadkőművesek.

Burkhardt Gorissen hangsúlyozza, hogy a humanitás minden létezés alapja, ez történt a szabadkőművességben, ezt várta el tőle ő maga is, és kezdetben még nem sejtette, hogy „a kereszténység értelmét ki lehet rádírozni azáltal, hogy az isteni lényeket emberivé teszik. A szabadkőműveseknek több évszázados gyakorlatuk van ebben.” Lassan jutott el csak annak felismeréséig, hogy a szabadkőműves tagság és a kereszténység összeegyeztethetetlen.

Tényként állapítja meg a könyv szerzője, hogy a vezető szabadkőművesek egészen a gyűlöletig egyházellenesek, csak ezt szándékosan elhallgatja a hivatalos szabadkőművesség

és sajtója. A szabadkőművesség a materializmus szellemi éllövassága, tagjai az ember abszolút hatalmáért szállnak síkra. A kőművesek a racionalizmus és a laicizmus talaján állnak, s mindent elkövetnek azért, hogy az egyház és a kereszténység befolyását kiiktassák a közéletből. Az eszközökben pedig nem válogatnak. Csak egy példa erre az olasz nagymester, az 1906-ban irodalmi Nobel-díjat kapott Carducci Sátánhimnusza: „Már reszketnek a mitrák és a koronák: Dicsőség neked, ó, sátán, ó rebellió, ó értelem bosszúálló ereje.”

Gorissen arra is emlékeztet, hogy az önmagát „humanitárius-toleráns” baráti szövetségnek nevezett szabadkőművesség egyik „igazán nagy ördögi tette” 1917 októberében történt, amikor a római Szent Péter téren a Vatikán ablakai alatt kigöngyöltek egy sátánidéző képet, amelyen Szent Mihály arkangyal eltorzított ábrázolását lehetett felismerni, akit Lucifer a földhöz vág: „A sátán uralkodjon a Vatikánban, és a pápa a rabszolgája legyen!” – állt egy transzparensen.

Ennek a sátáni demonstrációnak szemtanúja volt a fiatal lengyel teológushallgató, a később Auschwitzban önként vértanúhalált halt Maximilian Kolbe is, aki a sokkoló esemény hatására Mária tiszteletére megalapította az Immaculata Militia (Szeplőtelen Szolgálat) nevű harci szövetséget, amelyet XV. Benedek pápa 1918-ban megáldott. A kötet szerzője szerint „Istennek nincs oly nagy szüksége összeesküvés-elmélet gyártókra, hanem emberekre, akik szeretetét bizonyítják.”

Burkhardt Gorissen arra is felhívja a figyelmet, hogy a szabadkőművesek a felvilágosodás gyermekeinek nevezik magukat, és szívesen hivatkoznak a francia forradalom vívmányaira. A francia felvilágosodás egyik leghatásosabb gondolkodója, Voltaire azonban már a XVIII. században kiadta a jelszót az egyház kiirtására. A francia forradalom pedig megmutatta, hogy a szabadkőművesek a humanizmus hirdetése ellenére mennyire megvetik az embert. A jakobinus népirtás senkinek nem kegyelmezett, különösen nem a katolikusoknak. Az 1917-es forradalomban ugyanez ismétlődött, a bolsevikok – akik között sok szabadkőműves is volt – válogatás nélkül gyilkolták a keresztényeket. A szabadkőművesség „máig védi döntő antiklerikalizmusát, és az ész hamis vallásáról beszél, amely ma a haladás istenét minden mellékes istenségével, a tudománnyal, a csúcstechnikákkal és a Mammonnal együtt imádja.”

A szerző számára úgy tűnik: mintha a szabadkőművességben megmaradna a hit, „de egy mennyország kegyelemteljes remélése nélkül... A szabadkőművesség fantáziakép marad. Egy agyrém, részben a felvilágosult pesszimizmus legsötétebb játékaival keveredve. Ezért végül csak zátonyra futhat. Egy szellemi magatartásról van szó, amelyben az ember nem tartja magát Isten gyermekének, hanem az állatvilág részének, amely a Nagy Démiurgosz világában egész véletlenül fejlődött ki.”

A szabadkőművesek a mennyországot már itt a földön meg akarják valósítani, ami lehetetlen vállalkozás, s emberek tízmillióinak halálával járt, amint azt a három nagy kísérlet, a francia forradalom, a kommunizmus és a náciizmus bebizonyította. Szabadkőművesként Gorissen fokozatosan ismerte fel, hogy az állítólagos szabadkőműves humanitás mögött egy kvázi vallásos értelemkeresés rejtőzik a vallásokon túl. A szabadkőművesek nemcsak hivatalaikhoz ragaszkodnak, hanem keresik és erősítik szövetségeseiket egy új világrend bevezetése érdekében, egy új „világvallás” fedőnév alatt.

Burkhardt Gorissent abban, hogy szakítson a szabadkőművességgel, s rátaláljon a krisztusi igazságra, több személy és tényező is segítette. Így súlyosan megbetegedett édesanyja csodás gyógyulása, Joseph Ratzingernek még bíborosként, a Hittani Kongregáció vezetőjeként írt, „A hit Istene és a filozófusok Istene” című könyve, amely elementáris erővel hatott rá, Wolfgang és Joseph nevű, mélyen hívő katolikus barátainak türelmes biztatásai, különösen utóbbinak egyik mondata: „Krisztus mindig úton van a világban, hogy megtalálják azok, akik keresik.” Gorissent lelki vívódásai egészségileg is megviselték, de végül a hit által eljutott a teljes gyógyulását eredményező felismerésig: „Szabadkőművesként az ember nem tud kibe kapaszkodni, keresztényként viszont Isten vigyáz rá... Nem vagy egyedül, Istenben vagy. Jézus itt van” (Szent István Társulat, 2011.)

forrás: Bodnár Dániel/Magyar Kurír